

Ang Simbahan At Antikristo

Ang diyablo ay pinanggalingan niya bilang “ang takip na kerubin” (Ezekiel 28:14), na naninirahan “sa gitna ng mga bato ng apoy.” Ang takip ng pangalan ni Cherub ay Lucifer, na nangangahulugang “Isang Tagapagdala ng Liwanag”. Ang mga kerubing ito ay may mataas na posisyon sa langit sa pinakadakilang trono ng Kataas-taasang Diyos, sa “tunay na tabernakulo, na itinayo ng Panginoon, at hindi tao” (Mga Hebreo 8: 2) Sinabihan si Moises na gumawa ng isang huwaran ng tabernakulong ito, kung saan ginawa ginintuang cherubim upang manirahan sa pinaka-banal na lugar ng Sanctuary. Ang mga anghel ay palaging kilala bilang “mga espiritu” at “mga apoy ng apoy” (Mga Hebreo 1: 7), at ang Sanctuary ng Diyos ay palaging ang iglesya ng lahat ng makalangit na hukbo: kung saan Siya ay nakaupo sa trono, at kung saan ang Kanyang pamahalaan ay naghahari ng kataas-taasan. Ang kanyang batas ay inilagay bilang pundasyon ng trono sa Sanctuary sa lupa,

“Naparito kayo sa bundok ng Sion at sa lunsod ng Diyos na buháy, ang makalangit na Jerusalem, at sa di-mabilang na kapulungan ng mga anghel, sa pangkalahatang kapulungan at iglesya ng panganay, na nasusulat sa langit, at sa Diyos na Hukom at sa mga espiritu ng mga matuwid na tao na ginawang ganap, At kay Jesus na tagapamagitan ng bagong tipan, at ng dugo ng pagwiwisik, na nagsasalita ng higit na mabubuting bagay kay sa kay Abel. ”

(Heb 12: 22-24)

ANG BUHAY NA MGA BATO NG SIMBAHAN

Ang iglesya na tayo ay bahagi ng napaka simbahan na ang “hindi mabilang na kumpanya ng mga anghel” ay bahagi, at kabilang dito ang mga kerubin. Sa simbahang ito, tinatawag tayo na “buhay na mga bato, itinatayo ang espirituwal na bahay, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng espirituwal na sakripisyo, na katanggap-tanggap sa Diyos sa pamamagitan ni

Jesu-Cristo.”

(1Pe 2: 5). ang templo ng langit. Ang nabagsak na kerubing ay walang kataliwasan, pagiging isang “apoy ng apoy”, paglalakad sa gitna ng mga “bato ng apoy”, ang mga anghel, at lahat na tapat at masunurin sa Diyos, ay nananatili pa rin bilang bahagi ng simbahan ng Diyos sa langit.

Kaya ano ang nangyari na hindi na dapat maging bahagi ni Lucifer ang simbahan? Sinimulan niyang itaas ang kanyang sarili sa pagkakapantay-pantay sa Diyos. “Paano ka nahulog mula sa langit, O Lucifer, anak ng umaga! paano ka pinutol sa lupa, na nagpahina sa mga bansa! Sapagka’t iyong sinabi sa iyong puso, Ako’y sasampa sa langit, aking itataas ang aking luklukan sa itaas ng mga bituin ng Dios: ako’y uupo sa bundok ng kapisanan, sa mga tagiliran ng hilagaan: ako’y sasampa sa itaas ng mga kaitaasan ng ang mga ulap; Ako ay magiging tulad ng Kataas-taasan. ”

(Isa 14: 12-14)

Si Lucifer, ang nilalang na anghel, na bahagi ng “iglesia ng panganay”, ay nagnanais na itaas ang kanyang sarili sa pagkakapantay-pantay sa Diyos, at tumanggap ng pagsamba na dulot ng Diyos at ni Cristo lamang. Ngunit sinasabi sa Kasulatan na ang karangalang ito ay hindi kailanman ibinigay sa alinmang mga anghel:

“Dahil mas mahusay na ginawa kaysa sa mga anghel, tulad ng sa pamamagitan ng mana ay nakakuha ng isang mas mahusay na pangalan kaysa sa mga ito. Sapagka’t kanino sa mga anghel ay sinabi niya kailan man, Ikaw ay aking Anak, sa araw na ito ay ipinanganak kita? At muli, ako ay magiging isang Ama sa kanya, at siya ay magiging isang Anak ko? At muli, kapag siya ay nagdadala sa panganay sa sanlibutan, sinasabi niya, At ang lahat ng mga anghel ng Diyos ay sasamba sa kanya. ”

(Heb 1: 4-6)

Hindi kailanman tinanggap ng mga anghel ang banal na pamana ng pagsamba na ang Firstbegotten, ang Anak ng Diyos, na minana mula sa Ama. Si Cristo ang pundasyon ng trono ng Diyos, sa Kanyang mga balikat ang buong

pamahalaan at simbahan ng langit ay matatag na itinatag. Kaya matatag na naitatag ang pundasyong ito, na ang “iglesia ng panganay” ay ang pinaka-iglesya na ipinahayag ni Cristo na itinatag sa Kaniyang sarili sa pagsisisi ni Pedro “Ikaw ang Cristo, ang Anak ng buhay na Diyos.” sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang Aking iglesia, at ang mga pintuan ng impyerno ay hindi mananaig laban dito. “(Mateo 16: 16,18) Ang karangalan na ito ay hindi ipinagkaloob sa sinumang anghel upang maging pundasyon ng iglesia, na itinayo sa Anak ng Diyos, ngunit parehong tinubos na tao at lumikha ng mga anghel ay ginawa mula sa Bato na ito, na si Cristo, bilang mga batong buhay. Ito ang dahilan kung bakit ibinigay ni Cristo ang pagbigkas sa pagsisisi ni Pedro sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos, na nagsasabing “Ikaw ay si Pedro (isang bato)”. Ang Kasulatan ay nagsasabi na ang pagsisiyasat na ito ay nag-iisa kung ano ang tunay na iglesia, at kailanman ay magiging, at ang pagsisiyasat ni Cristo ay ang magiging kung ano ang laging nasa Kaniya, ang Bato ng kaligtasan. Sinasabi ng Kasulatan na tayo “ay itinayo sa pundasyon ng mga apostol at mga propeta, si Jesu-Kristo mismo ang pangunahing punong bato; Na sa kaniya’y ang lahat ng gusali na nababagay na magkasama ay lumalago sa isang banal na templo sa Panginoon: Na sa kaniya kayo’y nangagkakatipon din naman bilang isang tahanan ng Dios sa pamamagitan ng Espiritu. “(Efe 2: 20-22) Si Cristo, ang panganay at punong pundasyon ng ang iglesia, ay ipinahayag na ang Bato “na ikaw ay pinatutunaw (inukit) mula sa” (Isaias 51: 1), na “ipinanganak mo” (Deuteronomio 32:18).

ANG AMA NG KASINUNGALINGAN

Ang Diyos ay ang Ama ni Cristo, ang Anak. Ang patotoo na ito ay totoo. Ipinahayag ni Juan, ang apostol, si Cristo na “Anak ng Ama, sa katotohanan at pag-ibig” (2 Juan 1: 3). Ngunit sa diablo, ipinahayag ni Cristo na siya, sa Juan 8:44, “ay hindi naninirahan sa katotohanan, sapagkat walang katotohanan sa kanya. Kapag nagsasalita siya ng kasinungalingan, nagsasalita siya ng sarili: sapagka’t siya’y isang sinungaling, at ang amano. ”

Sa gayon ay si Lucifer, na naghangad sa pagsamba na ibinigay ng Diyos kay Cristo lamang, ay nahulog mula sa napaka simbahan ng langit, at sa gayon ay kailangang makita ang mga pintuan ng impiyerno na mananaig laban sa kanya, at bakit ganito? Sapagkat ayaw niyang maniwala na si Cristo lamang ang tanging katumbas ng buhay na Diyos, “katulad na Siya ay nakuha ng isang mas mahusay na pangalan” kaysa sa sinumang anghel. Si Satanas, sa pagpapataas ng kanyang sarili sa pagkakapantay-pantay sa Diyos, ay hindi sumunod sa katotohanan ng Anak ng Diyos. Siya ay ipinahayag na “isang tirahan”, pagdaragdag sa Salita ng Diyos ng isang bagay na hindi ipinahayag ng Diyos.

Sinasabi sa atin ng Kasulatan na, “... siya na hindi naniniwala sa Diyos ay ginawa siyang isang sinungaling; sapagkat hindi niya pinaniwalaan ang rekord na ibinigay ng Diyos sa kanyang Anak “(1 Juan 5:10). Tapos na eksaktong ginawa ni Satanas. Sa exalting kanyang sarili sa pagkakapantay-pantay sa Diyos, bastosly si Satanas ipinahayag na hindi siya naniniwala ang record na ibinigay ng Diyos ng Kristo, ang kanyang minamahal na Anak, at sa pamamagitan nito, ay idinagdag sa Salita ng Diyos at sa pamamagitan ng ito ay nangangahulugan na siya ay nahulog mula sa langit.

“Sino ang nagtatag ng lahat ng mga dulo ng daigdig? Ano ang kanyang pangalan, at ano ang pangalan ng kanyang anak, kung maaari mong sabihin? Ang bawat salita ng Diyos ay dalisay ... Huwag mong idagdag sa kanyang mga salita, baka masaway ka niya, at ikaw ay masumpungang isang sinungaling “(Kawikaan 30: 4-6).

Nilikha ng Diyos ang lahat ng mga bagay sa pamamagitan ng Kanyang Salita, at si Lucifer ay nagdaragdag sa paglikha ng isang bagay na hindi ganoon mula sa simula, at sa paggawa nito, pinatunayan niya na siya ay isang sinungaling. Kaya ipinahayag niya na ang Diyos ay

isang sinungaling habang nasa langit, sa hindi paniniwala sa rekord na ibinigay Niya sa Kanyang Anak. Ang pinakanakakagulat na implikasyon, hindi na maunawaan ng rebelyuso na kerubin, ay bunga ng pagnanais ni Lucifer na itaas ang kanyang sarili sa kanyang puso. Kaya nga ang isa pang iglesya ay itinatag na hindi pinahintulutan si Kristo at kung saan si Satanas ay magiging hari ng. Ang simbahang iyan ay mas mababa kaysa sa simula ng anticristo, at ang mga bato ng apoy na bumubuo sa simbahan ng Diyos ay bumagsak na ngayon, at bahagi ng “sinagoga ni Satanas”, na nagpahayag ng katapatan sa mga kasinungalingan ni Satanas sa itaas ng Salita ng Diyos. Ang bawat iglesya na wala sa intimate na koneksyon sa Espiritu ni Kristo,

Ituro sa 1 Juan 2: 22-23 ito: “Sino ang sinungaling ngunit siya na tumatanggi na si Jesus ay ang Cristo? Siya ang anticristo na nagtatakwil sa Ama at sa Anak. Sinomang tumanggi sa Anak, hindi siya ang Ama: datapuwa’t ang nagkakilala sa Anak ay mayroong Ama rin.

Sa gayon, tinanggihan ni Satanas ang Anak ng Diyos. May kasaganaan ng patotoo sa Kasulatan tungkol sa lumang serpiyente, ang ama ng mga kasinungalingan, na nagpapahayag na ang mga pintuan ng impiyerno ay totoong nananaig laban sa kanya, at na ipinagpatuloy niya ang digmaang ito laban sa paglikha ng Diyos. Nagpapatuloy siya hanggang sa araw na ito upang ipahayag na ang Diyos ay isang sinungaling, at itinutulak ang Kanyang Salita upang manalo ng mga kaluluwa sa

kanyang paghihimagsik.

“... Oo, sinabi ng Diyos, Hindi kayo makakakain ng bawat punungkahoy sa hardin? At sinabi ng babae sa ahas, Maaari naming kainin ang bunga ng mga punungkahoy sa hardin: Nguni't sa bunga ng punong kahoy na nasa gitna ng halamanan, sinabi ng Dios, Huwag kayong kakain niyaon, ni hindi inyong hinawakan, baka kayo'y mamatay. At sinabi ng ahas sa babae, Tiyak na hindi kayo mamamatay: Sapagka't nalalaman ng Dios na sa araw na kayo'y kumain niyaon, ang inyong mga mata ay mabubuksan, at kayo'y magiging mga dios, na nakakakilala ng mabuti at masama“(Genesis 3: 1 -5).

Sinabi ni Kristo, “Kapag nagsasalita siya ng isang kasinungalingan, nagsasalita siya ng kanyang sarili.” Bagaman ang katapatan at paninibugho ay eksklusibo lamang sa mga katangian ng diyablo, ipinataw niya ito sa Ama ng katotohanan, sa gayon ang pagkalat ng mga pintuan ng impyerno sa isa na tumatanggi ang Anak ng buhay na Diyos. Si Satanas ay nanalo sa kanyang mga nakumberte sa pamamagitan ng banayad na panlilinlang na nagbagsak sa kapangyarihan ng Diyos. Tulad ng ito ay noon, kahit na ito ay ngayon.

ANG SIMBAHAN NG ANTIKRISTO

Ang simbahan ni Satanas ay palaging ginagamit ang mga kasinungalingan sa pundasyon nito, at ang paglago ng kanyang simbahan ay palaging inilaan sa mga buhay na bato upang itatag ang mga ito sa kanyang sariling gusali. Hinahanap niya ang pag-uudyok ng paghihimagsik sa pamamagitan ng panlilinlang, na kung ano ang ginawa niya sa mga anghel ng langit, sina Adan at Eba, ang pagsamba sa mga huwad na diyos sa mga nag-aangkin na tao ng Diyos. Sa katunayan, sa pagsasalita tungkol sa kanyang pagkahulog, ito ay tumutukoy kay Lucifer bilang “ang Hari ng Babilonia” (Isaias 14: 3), ibig sabihin, isang pagano bansa na dayuhan sa bansa na sinasagisag para sa nalabi iglesia ng Diyos, “ang makalangit Jerusalem “. Ang Babilonia ay kilala dahil ito ay pagsamba sa mga huwad na diyos, at nang ang mga

tao ng Diyos ay nalubog sa kanilang pagsamba, ito ay katibayan na natagpuan ni Satanas ang kanyang daan papunta sa Jerusalem, at dahil dito, sila ay naging bihag sa ilalim ng bansa na ang mga diyos na kanilang pinaglingkuran. “Ang mga hari sa lupa,

Malinaw na itinago ni Satanas ang kanyang sarili sa ilalim ng pagkukunwari ng pagsamba sa mga huwad na diyos. Nang umalis ang Israel mula sa buhay na Diyos upang sambahin si Satanas, kahit na sila ay nagpahayag na ang Israel, sila ay tumigil na tunay na maging Israel, o may karapatan sa mga biyaya na tatanggap ng Israel. Huwag kayong magsitiwala sa mga pagsisinungaling, na nangagsasabi, Ang templo ng

Panginoon, Ang templo ng Panginoon, Ang templo ng Panginoon, ay ito ... Narito, kayo'y nagsisitiwala sa mga sinungaling na salita, na hindi mapapakinabangan. Magnanakaw ba kayo, magpatay, at mangangalunya, at manumpa ng kasinungalingan, at magsunog ng kamangyan kay Baal, at magsisunod sa ibang mga dios na hindi ninyo nakikilala; At lumapit ka at tumayo sa harap ko sa bahay na ito, na tinawag sa aking pangalan, at nagsasabi, Kami ay nahahatid upang gawin ang lahat ng mga karumal-dumal na bagay? Ang bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, ay naging yungib ng mga tulisan sa iyong paningin? Narito, aking nakita, sabi ng Panginoon. “(Jer 7:

Ang simbahan ay nasa mga araw ng pagkabihag ng Babilonia na tinutukoy bilang isang babae: “Inihalintulad ko ang anak na babae ng Sion sa isang matamis at mahinhin na babae.” (Jer 6: 2) At sa propesiya, ang huling araw na anticrist church ay tinutukoy bilang isang babae, at hindi kukulangin bilang “Babilonia”.

“Halika dito; Ipakikita ko sa iyo ang paghuhukom ng dakilang kalapating mababa ang lipad ... kung kanino ang mga hari sa lupa

ay nakagawa ng pakikiapid ... At ang babae ay nakadamit ng kulay ube at iskarlata, at ginayakan ng ginto at mga mahahalagang bato at perlas, na may gintong tasa sa kanya kamay na puno ng mga kasuklamsuklam at karumihan ng kanyang pakikiapid: At sa kanyang noo ay nakasulat ang isang pangalan, MAHALAGA, BABILONYA NG DAKILANG, ANG INA NG MGA BAKIT AT MGA KASALANAN NG LUPA. "(Apo 17: 4-5)

Si Satanas ang hari ng simbahang ito, at sa pamamagitan niya, siya ay tumatanggap ng pagsamba. Higit pa rito, siya ay may matalik na koneksyon sa mga hari sa lupa, sa gayon si Satanas, sa pamamagitan niya, ay nagpapatupad ng kanyang maling sistema ng pagsamba ng isang simbahan / unyon ng estado. Siya ay nakadamit ng mga mahahalagang bato at mga perlas, ngunit ang mga perlas at mga bato na ito ay pagmamay-ari ng iglesya ng Diyos, ngunit sa halip ay magpaganda ng simbahan ng antikristo.

Bukod dito, tinutukoy siya bilang isang kalapating mababa ang lipad, dahil sa huwad na pagsamba na nauugnay sa kanya, tulad ng sa Israel sa mga araw ng kanilang apostasiya: "Kaya't ang mga ulan ay pinigil, at walang huling ulan; at ikaw ay may dulo ng isang kalapating mababa ang lipad, ikaw ay tumangging mahiya. "(Jer 3: 3) Ang isang kalapating mababa ang lipad ay isang taong gumagawa ng pakikiapid laban sa tunay na Diyos, at may" dulo ng isang kalapating mababa ang lipad "; kaya ang likas na katangian ng diyos na kanyang sinasamba ay nakasulat sa kanyang ulo, at walang mas mababa sa Babilonyanong pagsamba si Satanas sa kalikasan.

ANG PAG-YAON NG ANTIKRISTO SA PANANAMPALATAYA

Ang pagpapaunlad ng antikristo ay nagsimula sa langit, at nagpatuloy sa mga lihim na panlilinlang ni Satanas hanggang sa kahit na ito ay nagsimulang makahanap ng isang pangyayari sa apostoliko panahon ng iglesya Kristiyano. Ang apostol na si Juan, na nagsasalita tungkol dito, ay nagsabi:

“Mga bata, ito ang huling pagkakataon: at kung iyong narinig na ang anticristo ay darating, kahit na ngayon ay maraming mga antikristo; kung saan alam natin na ito ang huling pagkakataon. Sila ay lumabas mula sa amin, ngunit hindi sila sa amin; sapagkat kung sila ay sa amin, walang alinlangan na sila ay nagpatuloy sa amin: datapuwa’t sila ay lumabas, upang sila ay maipakita na sila ay hindi lahat sa atin. ”

(1Jn 2: 18-19)

Ang mga salita ng apostol ay umiikot sa parehong tinig na sinambit na dalawang milenyo bago, nang magsulat si Moises: “Ang ilang mga tao, ang mga anak ng diwa, ay lumabas mula sa gitna mo, at inalis ang mga naninirahan sa kanilang lungsod, sinasabing, Tayo na at maglingkod sa ibang mga diyos, na hindi ninyo kilala “(Deu 13:13) Ang isang pangunahing katangian na itinuturing ng apostol bilang” Antikristo “ay” hindi nagpapatuloy “sa pananampalataya, sa pamamagitan ng pagpunta sa” maglingkod sa ibang mga diyos, na wala kilala. “Nakikita ito ni Juan, ipinahayag pa:” Hindi ko isinulat sa iyo dahil hindi mo alam ang katotohanan, ngunit dahil alam mo ito, at wala namang kasinungalingan ang katotohanan. Sino ang isang sinungaling ngunit siya na denieth na si Jesus ay ang Kristo? Siya ang anticristo, na tumatanggi sa Ama at sa Anak. “(1Jn 2: 21-22) Ipinakikita ni Juan kung paanong ang tunay na pagtanggap ng katotohanan na nangyari sa langit ay nangyayari sa mga nag-aangking mga tagasunod ni Cristo sa kanyang panahon, at dahil dito ay pinayuhan ni Juan ang mga anak ng katotohanan na sumunod sa katotohanan, na sila ay “magpapatuloy sa ang Anak, at sa Ama. “(1 Jn 2:24) Ang dalawang iglesya na parehong nagsasabing ang Israel ng Diyos ay umunlad. Ang isa sa mga nakagugulat na mga paghahayag tungkol sa antikristo na itinatag ni Satanas ay ang “umupo sa templo ng Diyos;” kapag ang tanging upuan sa templo ng Diyos ay ang trono ng Diyos, na siyang lugar ng Kanyang pagsamba at ang upuan ng Kanyang gobyerno, kung saan ang Kanyang batas ay nilalaman. Sa gayon si Satanas ay magkakaroon ng isang lumitaw sa iglesia upang akalain ang mga prerogatives na hindi sa

kanya. at sa Ama. “(1 Jn 2:24) Ang dalawang iglesya na parehong nagsasabing ang Israel ng Diyos ay umunlad. Ang isa sa mga nakagugulat na mga paghahayag tungkol sa antikristo na itinatag ni Satanas ay ang “umupo sa templo ng Diyos;” kapag ang tanging upuan sa templo ng Diyos ay ang trono ng Diyos, na siyang lugar ng Kanyang pagsamba at ang upuan ng Kanyang gobyerno, kung saan ang Kanyang batas ay nilalaman. Sa gayon si Satanas ay magkakaroon ng isang lumitaw sa iglesia upang akalain ang mga prerogatives na hindi sa kanya. at sa Ama. “(1 Jn 2:24) Ang dalawang iglesya na parehong nagsasabing ang Israel ng Diyos ay umunlad. Ang isa sa mga nakagugulat na mga paghahayag tungkol sa antikristo na itinatag ni Satanas ay ang “umupo sa templo ng Diyos;” kapag ang tanging upuan sa templo ng Diyos ay ang trono ng Diyos, na siyang lugar ng Kanyang pagsamba at ang upuan ng Kanyang gobyerno, kung saan ang Kanyang batas ay nilalaman. Sa gayon si Satanas ay magkakaroon ng isang lumitaw sa iglesia upang akalain ang mga prerogatives na hindi sa kanya.

THE WHORE'S FOREHEAD

Nagtapos ito sa Babilonyang Dakila, ang ina ng mga patutot. Ang pagiging isang kalapating mababa ang lipad, sa kanyang noo ay isinulat ang pangalan ng kanyang diyos: “Mystery” kung kanino si Satanas ay mysteriously concealing kanyang sarili upang makatanggap ng pagsamba sa kanya. Ito ay “naglilingkod sa ibang mga diyos, na hindi ninyo kilala.” At dahil dito, pinag-usig niya ang mga banal ng Diyos. Sinabi ni Hesus “Ihihiwalay nila kayo sa mga sinagoga: oo, darating ang oras, na ang sinumang pumatay sa inyo ay mag-iisip na ginagawa niya ang paglilingkod sa Diyos. At ang mga bagay na ito ay gagawin nila sa iyo, sapagkat hindi nila kilala ang Ama, ni ang akin. “(Juan 16: 2-3) Sa gayon nakikita natin ang mga tapat sa Diyos, at kilala Siya at itinatag sa pangunahing kaalaman sa Anak ng Diyos, at yaong hindi nakakakilala sa Ama o sa Kanyang Anak, ngunit sa palagay nila ay naglilingkod sa Diyos, kapag sa katunayan sila ay naglilingkod sa diyos na

hindi nila nalalaman sa ilalim ng maling pagkukunwari ng pagsamba sa Diyos. Ang babaing ito, na kasangkot sa simbahan at unyon ng estado ay ipinatupad sa mga banal na pagsamba sa misteryong ito. “At nakita ko ang babae na lasing sa dugo ng mga banal, at sa pamamagitan ng dugo ng mga martir ni Jesus ...” (Apocalipsis 17: 6) Hindi lamang ipinatupad niya ang kanyang pagsamba sa kanyang misteryong diyos, kundi pati na rin, ipinatupad ang mga kasinungalingan na na naka-frame sa pamamagitan ng isang pag-alis mula sa mga salita ng tunay na Diyos, at tulad ng Eba, ay naging isang katalista para sa pagtataguyod ng mapanlinlang sentiments ng Satanas.

Sino ang iglesya na ito? Kailangan niyang matugunan ang lahat ng mga katangiang ito:

- 1) Siya ay sumasamba sa isang misteryong diyos.
- 2) Ipinapatupad niya ang pagsamba sa diyos ng misteryong iyon.
- 3) Ginagawa niya ito sa pamamagitan ng isang simbahan / unyon ng estado.
- 4) Siya ay nakikipagdigma sa Anak ng Diyos sa pamamagitan ng pakikipagdigma sa kanyang simbahan.
- 5) Ang misteryosong diyos ay dapat palaging nakatago ni Satanas sa pagsamba nito: pagdaragdag o pag-alis mula sa Salita ng Diyos.

Ano ang iglesia na nagpapakilala sa mga marka ng katangian ng antikristo na iglesya na nag-aaway laban sa simbahan ng panganay? Maaari itong maging mas mababa kaysa sa iglesya Katoliko.

SUMASAMBA SIYA SA MISTERYOSONG DIYOS

“Ang misteryo ng Trinidad ay ang sentral na doktrina ng Katolikong Pananampalataya. Pagkatapos nito ay batay sa lahat

ng iba pang mga aral ng simbahan ... "Handbook para sa Katoliko sa Ngayon, p. 11

"Ang misteryo ng Banal na Trinidad ay ang gitnang misteryo ng pananampalatayang Kristiyano at buhay. Ito ang misteryo ng Diyos sa kanyang sarili ... ang kanyang panloob na pagiging Banal na Trinity ay isang misteryo na hindi maaabot sa dahilan lamang o sa pananampalataya ng Israel bago ang Pagkakatawang-tao ng Anak ng Diyos at ang pagpapadala ng Banal na Espiritu. "Catechism ng iglesya Katoliko, ch. 1: 234,237

Ito ay katibayan na ang Diyos ng Israel ay sinabi na naging isang misteryong diyos, na "hindi ninyo kilala".

SIYA AY NAGPAPATUPAD NG PAG-SAMBA SA MISTERYONG DIYOS

pagsasalita ng iglesya na nagpapatibay sa pagsamba sa kanya ng diyos ng estado, ang Kasulatan ay nagsabi: "Sa kaniyang ari-arian ay igagalang niya ang Diyos ng mga puwersa: at isang diyos na hindi nalalaman ng kanyang mga ama ay dapat siyang parangalan na may ginto, at pilak, at may mga mahalagang bato, at mga maligayang bagay. Ganito ang gagawin niya sa pinakamakapangyarihang hawak na may kakaibang diyos, na kanyang kinikilala at dagdagan ng kaluwalhatian: at siya ang magpapangasiwa sa kanila sa marami ... "(Daniel 11: 38-39)

Ang Katolikong emperador na si Justinian ay gumawa ng isang pasiya na maaaring ipatupad sa lahat ng tao sa pagsamba sa Trinity at upang sumamba sa ilalim ng Katolikong sistema:

"N
AG
KA
HA
NA
P
NG
PI
NA

KASinabi ni Pope Francis ang ika-70 sesyon ng General Assembly
MAng United Nations – ang pinakamalaking pagtitipon ng mga
HAbansa na natipon.

LA
GA
NG
TR
IN
ID
AD
AT
AN
G
CA
TH
OL
IC
NA
PA
NA
NA
MP
AL
AT
AY
A
AT
NA
GB
IB
IG
AY
NA
WA
LA
NG
IS

A
AY
MA
GA
GA
MI
T
SA
PA
MP
UB
LI
KO
PA
TU
LO
Y
...

(1) Iniutos namin ang lahat ng mga sumusunod sa batas na ito upang ipagtanggol ang pangalan ng mga Katolikong Kristiyano, at isinasaalang-alang ang iba bilang napaliit at masiraan ng ulo, Kami ay nag-aatas na sila ay magdala ng kasalanan ng maling pananampalataya; at kapag ang Banal na paghihiganti na kanilang pinahahalagahan ay pinahihintulutan, pagkatapos ay dapat silang parusahan alinsunod sa Aming kasuklaman, na nakuha natin mula sa paghuhukom ng Langit ...

Hayaan ang lahat ng mga katawan ng mga erehe ay maiiwasan sa paghawak ng mga labag sa batas na mga pagtitipon, at ipagdiwang ang pangalan ng tanging at pinakadakilang Diyos sa lahat ng dako, at hayaan ang pagtalima ng Kredo ng Nicene, na kamakailan ay ipinadala sa ating mga ninuno, at matatag na itinatag ng patotoo at pagsasanay ng Divine Religion, laging mananatiling ligtas. ”

GINAGAWA NIYA ITO SA PAMAMAGITAN NG UNYON NG IGLESYA AT ESTADO

Dapat itong sapat na ginamit ni Satanas ang papasiya, sa ilalim ng impluwensyang ang mga hari sa lupa ay nagtatrabaho upang ipatupad ang relihiyon ng Babilonia sa mundo.

Isaalang-alang ang ideya na ipinakita sa 1965 mula sa Papa sa kanyang encyclical, Gaudium et spes:

“Ginagawa ng Simbahan ang paggamit ng temporal na mga bagay sa loob ng kanyang sariling misyon. Siya, sa kanyang bahagi, ay hindi nagtitiwala sa mga pribilehiyo na inaalok ng awtoridad ng sibil. Ibibigay pa niya ang paggamit ng ilang mga karapatan na nakuha nang lehitimong, kung magiging maliwanag na ang kanilang paggamit ay magdudulot ng pag-aalinlangan sa katapatan ng kanyang saksi o ang mga bagong paraan ng pamumuhay ay humihiling ng mga bagong pamamaraan (§76). ”

Walang mungkahi dito na ang pagtalikod ng Simbahan sa kanyang mga karapatan sa pagsasaalang-alang sa estado ay ang perpektong, lamang na paminsan-minsan ang paglipat na ito ay maaaring maging maingat upang maitatag ang kanyang katotohanan. Ang pag-agos sa parehong ugat ng pag-iisip, ngunit mas direkta sa ito ay tono, ito ay nagpapakita ng isa pang ng pinakamataas na legal na umiiral na dokumento ng Katoliko simbahan (ang encyclical) AU MILIEU DES nagpapasimula:

“Hindi kami dapat magkakaroon ng parehong wika sa isa pang punto, tungkol sa prinsipyo ng paghihiwalay ng Estado at Simbahan, na katumbas ng paghihiwalay ng batas ng tao mula sa Kristiyano at banal na batas. Wala kaming pakialam na matakpan ang aming mga sarili dito upang maipakita ang kahangalan ng naturang paghihiwalay; ang bawat isa ay maunawaan para sa kanyang sarili ... Ang mga Katoliko ay hindi maaaring maging maingat sa pagtatanggol sa kanilang sarili laban sa gayong paghihiwalay. Sa katunayan, upang hilingin na ihiwalay ng Estado ang sarili nito mula sa Iglesia ay nais, sa pamamagitan ng lohikal na pagkakasunud-sunod, na ang Iglesia ay mabawasan sa kalayaan ng pamumuhay ayon sa batas na karaniwan sa lahat

ng mamamayan ... Totoo na sa ilang mga bansa ang sitwasyong ito ay umiiral. Ito ay isang kundisyon kung saan, kung mayroon itong maraming at seryosong abala, nag-aalok din ng ilang mga pakinabang – higit sa lahat kapag,

Muli, sinasabi nito na ang iglesia na para sa maraming mga taon na exercised ang kapangyarihan sa estado upang mausig ang iglesia ng Diyos ay mapagparaya kung saan siya ay walang impluwensya sa estado. Ipinahayag ng Pope Francis na ang maayos na pag-unlad ng “isang sibil, pluralistik na lipunan ay nangangailangan” na ang “tunay na diwa ng relihiyon” ay hindi “nakakulong” sa “personal na budhi ngunit ang mahalagang papel nito sa pagtatayo ng lipunan ay kinikilala,” sa kanyang mga komento sa presidente ng Italyano. “Sa kabilang banda, ang mga pampublikong awtoridad-na inaasahang lilikha ng mga kondisyon para sa isang makatarungan at napapanatiling pag-unlad, upang mapalago ng sibil na lipunan ang lahat ng potensyalidad nito-maaaring makahanap ng isang mahalagang at kapaki-pakinabang na suporta para sa kanilang pagkilos sa pangako at tapat na pakikipagtulungan ng Simbahan. ”

SIYA AY NAKIKIPAGDIGMAAN SA ANAK NG DIYOS SA PAMAMAGITAN NG DIGMAAN SA KANYANG SIMBAHAN

Na pinag-usig ng iglesiang Katoliko ang iba pang mga Kristiyanong nag-aangkin sa pamamagitan ng estado dahil dahil hindi sila sumunod sa kanilang anyo ng doktrina at paraan ng pagsamba ay lubusang nagpatotoo sa buong kasaysayan at kahit minsan ay sa pamamagitan ng pag-amin ng Simbahang Katoliko sa mga lugar kung saan siya ay may kaunting impluwensya sa mga usapin ng estado.

ANG MAHALAGA MAY KINAKAILANGANG NAGPAPATULOY NA SI SATANAS NA NAGLABAG SA PAGSAMBA NIYA: PAGBABALIK O NAWALA MULA SA SALITA NG DIYOS

Wala saanman sa Kasulatan ang iniutos sa amin na sambahin ang isang Trinidad. Mayroon lamang kami ng utos na sambahin ang Diyos Ama, at ang Kanyang Anak, sa pamamagitan ng Kanyang banal na mana, ay tatanggap din ng pagsamba. Alam ni Satanas ito, at hinanap siya ng maraming siglo upang maibsan ang pagsamba para sa kanyang sarili, ngunit hindi kailanman pinahintulutang magkaroon ito sa simbahan ng langit. Inilarawan niya ang konsepto sa kanyang puso ng Trinity: binabalewala niya ang tanging karapatan na nauukol kay Cristo lamang bilang Anak ng Diyos sa katotohanan na may karapatan sa pagsamba, kaya inalis mula sa Salita ng Diyos, at inilagay niya ang kanyang sarili sa pagkakapantay sa Diyos, upang makatanggap ng pagsamba at idinagdag sa Salita ng Diyos, na nagpapahayag sa Kanya na isang sinungaling. Ang Trinidad ay nagpakita ng tatlong banal na nilalang sa ilalim ng pagsamba ng isang Diyos, ngunit ang Banal na Kasulatan ay hindi kailanman ipinagbabawal ang pagsamba sa tatlo, kundi isang Diyos, at ang isang pangunahing bahagi ng pagsamba na iyon ay ang paggalang at pagsamba sa Kanyang bugtong na Anak. Hindi kailanman sa Kasulatan ay may isang lugar kung saan dapat nating sambahin ang Espiritu ng Diyos at ni Cristo, kundi upang sambahin lamang ang Diyos at Cristo mula sa kung saan natatanggap natin ang Espiritu. Sa Trinidad, ang pagsamba sa Banal na Espiritu ay isang konsepto na pinalalakas sa puso ni Satanas upang ma-enthroned sa mga puso ng mga tao, sinasagot ang pagsamba mula sa kanila sa pamamagitan ng kanyang kapansin-pansin. Sa halip na ang anghel na “isang espiritu ng paglilingkod”, tinutuunan niya ang kanyang sarili na maging “banal na espiritu”, na nagbibigay sa kanyang sarili ng isang pangalan at karangalan higit sa ipinagkaloob ng Diyos sa mga anghel. ang pagsamba sa Banal na Espiritu ay isang konsepto na nagpasya sa puso ni Satanas upang ma-enthroned sa mga puso ng mga tao, secure ang pagsamba mula sa kanila sa pamamagitan ng kanyang kapitaganan. Sa halip

na ang anghel na “isang espiritu ng paglilingkod”, tinutuunan niya ang kanyang sarili na maging “banal na espiritu”, na nagbibigay sa kanyang sarili ng isang pangalan at karangalan higit sa ipinagkaloob ng Diyos sa mga anghel. ang pagsamba sa Banal na Espiritu ay isang konsepto na nagpasya sa puso ni Satanas upang ma-enthroned sa mga puso ng mga tao, secure ang pagsamba mula sa kanila sa pamamagitan ng kanyang kapitaganan. Sa halip na ang anghel na “isang espiritu ng paglilingkod”, tinutuunan niya ang kanyang sarili na maging “banal na espiritu”, na nagbibigay sa kanyang sarili ng isang pangalan at karangalan higit sa ipinagkaloob ng Diyos sa mga anghel.

Dahil lamang na itinago niya ang kanyang sarili bilang ito, ay hindi sa anumang paraan magpahiwatig na ang Banal na Espiritu ay hindi umiiral, ngunit sa halip na ang Banal na Espiritu ay hindi isang ikatlong banal na nilalang na pinarangalan, itinaas, sumamba sa Ama at sa Kanyang Anak. Sa halip ang Espiritu ng Diyos ang kanilang kalayaan kung saan maaari silang maging saanman sa lahat ng dako, pagtuturo, pagpapayo, paggabay, at pagpapagal sa mga anak ng Diyos.

SA KONKLUSYON

Maaaring malinaw na nakikita na ang iglesia ng Diyos ay palaging itinayo ng Kanyang mga anak na tapat bilang isang “espirituwal na bahay”, isang “tirahan ng Diyos sa pamamagitan ng Espiritu”, at ang iglesia ng antikristo, ang maling mga sistema ng pagsamba na umaalis mula sa pagsamba sa tunay na Diyos at Kristo, ay may isang “bahay na naiwang natitira” (Mateo 23: 37-38) dahil sa “paglaganap ng mga karumal-dumal” (Daniel 9 :: 27, Mateo 24:15) ng Espiritu ni Cristo. Ang mga ito ay dalawang magkatunggaling pwersa na nagpapatakbo ng magkakatulad mula noong taglagas ni Lucifer sa langit, at ang parehong mga hakbang na humantong sa kanya sa pagbagsak ay dinala sa kanya laban sa iglesia ng Diyos sa bawat edad mula nang panahong iyon.

“Ngayon kami, mga kapatid, tulad ni Isaac, ay mga anak ng pangako. Datapuwa’t kung paanong ang ipinanganak na ayon sa laman ay umusig sa kaniya na ipinanganak na ayon sa Espiritu, gayon din naman ngayon. Gayunpaman kung ano ang sinasabi ng banal na kasulatan? Ihiwalay mo ang aliping babae at ang kaniyang anak: sapagka’t ang anak ng aliping babae ay hindi magiging tagapagmana ng anak ng babaing malaya. “(Galacia 4: 28-30)

The Heavenly Sanctuary: Was there feasts before Mt. Sinai?

We are told of a great high throne that existed in heavenly places “from the beginning”, which is “the place of our Sanctuary” (Jer. 17:12). Careful study of the Sanctuary and it’s services may yield much wonderful light to the people of God in these last days; indeed the Sanctuary itself is full of instruction for us. The throne in the heavenly Sanctuary was the archtype of the sanctuary patterned after it upon the earth; the purpose of which was to dwell amongst His people as King of His people: “And let them make Me a sanctuary; that I may dwell among them.” (Exo. 25:8) Now, it’s evident that the heavenly Sanctuary was first, or else the pattern could never have been designed. We’re told that this pattern “serves unto the example and shadow of heavenly things, as Moses was admonished of God when he was about to make the tabernacle: for, See, saith he, that thou make all things according to the pattern shewed to thee in the mount.” (Heb. 8:5)

While the reality did indeed exist in heaven, it was necessary

to have a shadow of the true object existing alongside of it to help the mind go forth from the seen shadow to the unseen, yet living, reality.

The throneroom is called the Most Holy place; which throne is called "the throne of God and of the Lamb." The risen Lamb of God, Christ, was seated on His Father's throne of glory, "the glory which I had with Thee before the world was" (John 17:5). We're told "Even He has build the temple of the LORD; and He shall bear the glory, and shall sit and rule upon His [the Father's] throne; and He shall be a priest upon His throne: and the counsel of peace shall be between them both." (Zechariah 6:13) Christ is both High Priest upon His Father's throne, and the Lamb of God. Yet where this is a Sanctuary there is a priest. Furthermore, even before Christ came to this earth, He was the "Lamb...who was verily foreordained before the foundation of the world, but was made manifest in these last times for you" (1 Pet. 1:20).

When examining the sacrifices of the burnt offerings of lamb, bull, goat, dove, etc. it is important to realize that these were emblematic of Christ's sacrifice, and that "it was not possible that the blood of bulls and goats should take away sin;" (Heb. 10:4) but Christ was "the Lamb that takes away the sin of the world" (John 1:19); those sacrifices ever attended the sanctuary, and without the sacrifice pointing to Christ, not so much as a prayer could be accepted upon the altar of burnt offering. It was the fire of God's throne, His Presence, where "a fiery stream issues and comes forth from before him" (Dan. 7:10) which kindled the coals of the altar. These coals were brought into the golden altar of incense, where prayer is continually offered; thus signifying that apart from the Lamb of God, no prayer is brought before God.

THE TIMES OF WORSHIP

These sacrifices were always enjoined to times of worship where the congregation would assemble. Every evening and

morning, a sacrifice was laid upon the altar for the congregation. On the Sabbath, a double portion of the sacrifice signifying Christ was offered. On the new moons, even more sacrifices specified were done to signify the work of Christ, and on the feasts and solemn days; specific sacrifices were meant to carry to the understanding heart beautiful and wonderful spiritual truths (i.e. taking away our sins, taking away our ignorance, etc.), as well shadow forth prophetic signification. They are found specifically in Numbers 28-29.

We recognize that there is worship in heaven united to "better sacrifices than these" (Heb. 9:23). Among the worship in heaven, it consists of "an innumerable company of angels" and "just men made perfect" whose lives are upheld by Christ as part of the church of heaven, called "Mount Zion...the city of the living God" (Heb. 12:22,23). Additionally, there are men bought by the blood of the Son of God, who are "a holy priesthood, to offer up spiritual sacrifices, acceptable to God by Jesus Christ." (1 Peter 2:5) These three classes are those whose worship belongs to God upon the throne, and are enjoined to Christ in their various spheres of existence, even as the sacrifices on earth were always enjoined to the temple worship down here below.

THE ANGELS

Angels of God in awesome, wing-veiled face declare "holy, holy, holy" to God the Father (Isaiah 6, Gen. 4,5) "in His holy temple" (Hab. 2:20); and these surround His throne. In fact, the angels are said to use the instruments of the Sanctuary and to do the service of the Sanctuary in heaven under the High Priest, Christ their Commander. It is by virtue of Christ that "angels [are] ascending and descending on the Son of man" (John 1:51). As the sons of Aaron in the earthly sanctuary were connected to Aaron's high priestly ministry to minister to mankind regarding the sacrifices, even so, the angels of the heavenly sanctuary minister to mankind by virtue

of Christ's high priestly ministry. In like manner, as the success of Aaron's special work at the end of the year was the basis of all their daily ministrations, even so it is with Christ and His angels. Isaiah, catching a glimpse of the heavenly throne room in the temple, sees an angel bringing the message of the Lamb of God to him in symbolic vision, "having a live coal in his hand, which he had taken with the tongs from off the altar...and said, Lo, this hath touched thy lips; and thine iniquity is taken away, and thy sin purged." (Isaiah 6:6,7) Do we suppose that the angels work upon any manner of timing? "When truth in its simplicity is lived, then God will **work through His angels** as He **worked** on the day of **Pentecost...**" (Ms 21, 1906) We here see that angels, also called elsewhere "flames of fire" worked on the day of Pentecost, the very time of worship in the Sanctuary; as the blood of the special Pentecostal sacrifices were poured out in the earthly temple, even so the life of Christ was poured out from on high from the heavenly. We can further gather that they do these special acts in regards to the sacrifice of Christ, as declared from the following: "Jesus was clothed with priestly garments. He gazed in pity on the remnant, then raised His hands, and with a voice of deep pity cried, "My blood, Father, My blood, My blood, My blood!" Then I saw an exceeding bright light come from God, who sat upon the great white throne, and was shed all about Jesus. Then I saw an angel with a commission from Jesus, swiftly flying to the four angels who had a work to do on the earth, and **waving something up and down in his hand**, and crying with a loud voice, "Hold! Hold! Hold! Hold! until the servants of God are sealed in their foreheads." When the Feast of firstfruits, symbolizing Christ and His resurrection, was come, a sheaf of wheat would be waved up and down as an offering before the Creator; here an angel is doing exactly this, and says to hold until the seal, which is "the Spirit of life in Christ Jesus", is poured out in full measure into our hearts.

The angels are shown to be in connection with perfect order

which Satan seeks to disrupt the order which characterizes all heaven, this inevitably includes the order pertaining to worship. "Angels work harmoniously. Perfect order characterizes all their movements. The more closely we imitate the harmony and order of the angelic host, the more successful will be the efforts of these heavenly agents in our behalf. If we see no necessity for harmonious action, and are disorderly, undisciplined, and disorganized in our course of action, angels, who are thoroughly organized and move in perfect order, cannot work for us successfully...Satan well knows that success can only attend order and harmonious action. He well knows that everything connected with heaven is in perfect order, that subjection and thorough discipline mark the movements of the angelic host. It is his studied effort to lead professed Christians just as far from heaven's arrangement as he can...The Lord did not leave **His holy tabernacle** to be borne indiscriminately by any tribe that might choose. He was so particular as to specify the order He would have observed in bearing the sacred ark and to designate a special family of the tribe of the Levites to bear it... **they were required to observe perfect order.**" (1 Testimonies for the Church, p. 649-651)

Please notice the perfect order that angels work in unison with is in reference to "His holy tabernacle" and its order and priesthood. It was not to be done in whatsoever way the angels, or man, dictated it should be done; explicit instructions were given to carefully guard the order of heaven. These angels bear messages of the Lamb of God to the minds of mortals in large measure on these times of sacred assembly; because Christ, the Son of God, the Lamb, is the chief focus of what these assemblies are regarding.

Speaking on this, the apocryphal book, Sirach, gives insight into this truth:

"He made the moon also to serve in her season for a declaration of times, and a sign of the world. From the moon is

the sign of feasts, a light that decreaseth in her perfection. The month is called after her name, increasing wonderfully in her changing, being an instrument of the armies above, shining in the firmament of heaven; The beauty of heaven, the glory of the stars, an ornament giving light in the highest places of the Lord. At the commandment of the Holy One they will stand in their order, and never faint in their watches." (Sirach [Ecclesiasticus] 43:6-10)

JUST MEN MADE PERFECT

We are further shown a glimpse of the throne of God; "Now there was a day when the sons of God came to present themselves before the LORD, and Satan came also among them. And the LORD said unto Satan, Whence comest thou? Then Satan answered the LORD, and said, From going to and fro in the earth, and from walking up and down in it."

(Job 1:6-7)

Here we see that the sons of God are gathering before the Lord, to "present themselves", or another word means "to stand" before the Lord. But who are the sons of God? The Scripture tells us enough information regarding who they are. We are told in the Luke's account of the genealogy of Jesus that "Adam...was the son of God" (Luke 3:38); the head of the human race, "the first man", was declared to be a son of God; he was given dominion over this world, called the earth. However, the Bible speaks about other worlds also. "Hath in these last days spoken unto us by his Son, whom he hath appointed heir of all things, by whom also he made the worlds;" (Hebrews 1:2) We're further told that "through faith we understand that the worlds were framed by the word of God," (Hebrews 11:3) This language cannot be mistaken. There are more worlds than just this one. Upon it were "righteous" who were "made perfect". The sons of God were the heads of the worlds without number, and Adam was the son of God over the earth, and Christ was Son of God over the entire universe; thus the dominion of the sons of God were to be subject to God

the Father in the likeness of Christ's subjection; and were to receive the power to reflect this pattern of dominion held by God and Christ on a smaller scale.

It was these sons of God that gathered before the presence of God the Father. Further evidence of this was that Satan presumed the earth to be his, and that it was his right to be at the heavenly convocation. In heaven, where there is perfect order, and a heavenly tabernacle of appointed times, we shall not go further to presume that this was just an assembly call at some unappointed time to the throne of God, but rather an assembly at the Sanctuary in heaven according to His sacred assemblies. Neither do we assume that the occasion was the Sabbath; the day upon which the heads of the worlds ought to have been rejoicing with their people in their collective creation. No, rather we find that it is a time when those representing their various world families would come to the Most Holy place. More evidence may be gathered from the Hebrew word for "There was a day..." when they came to present themselves; in the Hebrew it is Hayaw Yom; this means "there existed a day" when the sons of God would present themselves. We find in Scripture a similar principle for the feasts and the Sanctuary upon the earth:

"Three times in a year shall all thy males appear before the LORD thy God in the place which he shall choose; in the feast of unleavened bread, and in the feast of weeks, and in the feast of tabernacles: and they shall not appear before the LORD empty:" (Deut. 16:16) "Anciently the Lord instructed His people to assemble three times a year for His worship." More specifically, it was required that all men of the land were required to come to the yearly festivals. God has made "man the head of the woman" (1 Cor. 11:3), and together to have dominion over their home, with their children under their authority and jurisdiction; similarly to the realm of heaven. Likewise, men, as privileged to be amongst the redeemed, will reign together with Christ, having a share of His throne, and

called "sons of God" (1 John 3:1) [Sidenote: This does not say that women are not the daughters of God, or hold a share of the throne- nor that they were not called to attend the feast, because they were also invited to come if able.] "Again the people were reminded of the sacred obligation of the Sabbath. Yearly feasts were appointed, at which all the men of the nation were to assemble before the Lord, bringing to Him their offerings of gratitude and the first fruits of His bounties. The object of all these regulations was stated: they proceeded from no exercise of mere arbitrary sovereignty; all were given for the good of Israel. The Lord said, "Ye shall be holy men unto Me"—worthy to be acknowledged by a holy God. (Patriarchs and Prophets, pg. 311)

These assemblies were holy and appointed gatherings of the holy sons of God, of which Satan had no share. In fact, Job was counted as the rightful representative. Job as a faithful priest of the home, as a son of God, offered sacrifice before God for his sons when the days of feasting came in case they should have sinned; thus the sacrifice is enjoined to the feast by the representative priest of the home. This illuminates with vivid distinction the illustration of Job as representing the Son of God in heaven, while upon the earth. It was then that Satan was permitted to leave, and he wasted no time, but we are told he went forth from the assembly in heaven. It is at this time that we find Job's family feasting when a mighty wind comes upon the house to destroy them. As a son of God in Adam's stead, even his own wife tempts him to sin, not realizing that she has, inadvertently, done as Eve did to Adam in being a vessel to bring the son of God down through sin. Yet we see Job overcome where Adam fell, despite being severely tried in the fire.

Like the sons of God must leave their respective worlds, even so the men were to leave their respective homes. Likewise, Job, like the sons of God in heaven, was separate from his family in almost symbolic fashion. The parallels may be found

to be strikingly similar when compared.

Connecting this point of the sons of God worshipping in heaven, we turn to men upon the earth more fully. The tabernacle of the appointed times manner of worship was never confined strictly to sacrifices, or to an earthly tent; it was symbolic of the worship of the God of heaven and earth, and the true manner of worship was not as strictly confined as men had made it to be in the time of Jesus, but He rather said "believe me, the hour comes, when you shall neither in this mountain, nor yet at Jerusalem worship the Father... The hour comes, and now is, when the true worshippers shall worship the Father in Spirit and in truth; for the Father seeks such to worship Him." (John 4:21-23)

While the physical earthly tabernacle was stationary, the worshippers were not to be confined to one place to worship; although the time of worship would remain the same; every evening and morning, Sabbath, new moon, and appointed holy days.

"The Jewish tabernacle was a type of the Christian church. ...The church on earth, composed of those who are faithful and loyal to God, is the "true tabernacle," whereof the Redeemer is the minister. God and not man pitched this tabernacle on a high, elevated platform. This tabernacle is Christ's body; and from north, south, east, and west, He gathers those who shall help to compose it." Ms142-1899

The Christian church has it's times of worship, the antitype of the Christian church on earth, as well as the Sanctuary church in heaven. The holy priesthood was to "offer up spiritual sacrifices, acceptable to God by Jesus Christ." *Adding more significant to this reality, was that Peter delivered the message of the Lamb of God on "the third hour," (Acts 2:15) a direct channel in time to when Christ was laid upon the cross (Matt. 15:25), the time of the morning worship sacrifice which took place in the tabernacle upon the*

earth; no less at the very day of Pentecost this took place. The time was regarded on earth, from the Throne of heaven and the blood of the Lamb wrought powerfully in such an occasion.

We cannot with safety conclude that the God of heaven has no order or worship which He ordains in heavenly places. In fact, there is more reason to believe He does, than not. While this is by no means an exhaustive list of reasons for worship on the time of the feasts in heaven, these are some of the more conclusive and sound reasons behind the matter. We've primarily focused upon the matter of the feasts in heaven in relation to the heavenly sanctuary, but more points will be brought out in our next piece on this subject "Revisiting the Law: Because of Transgression..."